

Til Fastsættelse af de Erstatninger, som der efter foranstaaende Bestemmelse vil kunne blive Spørgsmaal om at udrede, nedsætter Ministeren for Industri, Handel og Søfart en Kommission, hvis Afgørelse af Spørgsmaalet om Erstatning og dennes Størrelse dog kan indbringes for Domstolene.

Forhyringsagenter, hvem det i Medfør af Bestemmelsen i § 1, 3die Stykke, tillades indtil videre at fortsætte deres erhvervmæssigt drevne Forhyring, oppebærer for deres Virksomhed samme Betaling som hidtil.

§ 15.

Denne Lov kommer ikke til Anvendelse forsaavidt angaar Søværnets egentlige Krigsskibe samt Skibe, der af Regeringen anvendes til Troppetransport. For andre Staten tilhørende Skibe bestemmes det af Ministeren for Industri, Handel og Søfart, i hvilket Omfang Loven bliver at anvende.

§ 16.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1926, Bestemmelserne om Forhyring dog først fra det Tidspunkt, der bestemmes ved kgl. Anordning, men senest den 1. April 1927.

Ved kgl. Anordning kan der for Færøernes Vedkommende fastsættes de Lømpelser i Loven, som efter de stedlige Forhold maatte anses fornødne, efter at Lagtingets Betænkning derom er indhentet.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det foreliggende Lovforslag tilsigter dels at gennemføre Bestemmelser om Forhyring i Overensstemmelse med det af den internationale Arbejdskonference i Genua i 1920 herom vedtagne Konventionsudkast, der findes vedføjet som Bilag 1, dels ved dertil sigtende Sammenfatning af Reglerne om Forhyringsvæsen og Mønstring at fuld- stændiggøre den rationelle Udformning af de Lovregler, der betinger Skibsmandskabets Tjenesteaftale, som paabegyndtes gennem de tilsvarende Bestemmelser i Sømandsloven af 1. Maj 1923.

Som Følge af de særegne Vilkaar, hvorunder Livet til Søs foregaar, og det udprægede Underordningsforhold, Tjenesten om Bord medfører for Skibsmandskabet, saavel som under Hensyn til Hyreforholdets egenartede Karakter i det hele taget, har man fra gammel Tid været paa det rene med, at det Offentlige ikke burde overlade Ordningen af Kontraktsforholdet mellem Reder og Skibsmandskab til Parternes egen, frie og ukontrollerede Selvbestemmelse, og man har i Overensstemmelse hermed længe ført et vist Tilsyn med Forhyringsforholdene, sigtende til at værne

Søfolkene imod Misbrug og Vilkaarlighed. Dette offentlige Tilsyn har i Tidernes Løb været ordnet paa forskellige Maader, og Ordningen har ikke altid været ens over hele Landet. De første Spor af Statsmagtens Indgriben i de heromhandlede Forhold finder man i Vaterskout-Institutionen, en Institution, der — hvad ogsaa den hollandske Benævnelser „Vaterskout“ tyder paa — har sin Oprindelse langt tilbage i Tiden; allerede under 21. December 1695 er der saaledes udfærdiget Vedtægter for Vaterskoutembedet i København. Foruden i København var der ansat en Vaterskout i Helsingør, og i sin Tid, da Monarkiet var mere omfattende, tillige i Altona, Bergen og Christiania. De nærmere Bestemmelser om Vaterskoutens Embedsomraade finder man i Instruks for Vaterskouten af 30. Juni 1752, jfr. endvidere Pl. af 28. Juni 1781, Fr. af 19. Juni 1807, Pl. af 20. April 1820, Pl. af 1. September 1825 og Pl. af 22. August 1828. Ifølge disse Bestemmelser skulde der mellem Skipper og Mandskab oprettes særskilt, skriftlig Kontrakt angaaende Forhyringen, og denne Kontrakt skulde udfærdiges i Overværelse af Vaterskouten, der havde at paase,